

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione Impediunt

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XI Germitus seu continuatio de eadem materia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46734)

GEMITUS XI.

De eadem materia continuatio.

Heu mihi ! quàm densis nox incubat atra tenebris!

Qui priùs jucundus eram in vita mea; siccine circumdandus eram nube tenebrosâ, qui priùs ambulans in clara luce, exultabam ut Gigas ad currendam viam mandatorum tuorum Domine, cum dilatates cor meum spe officii? & modò cur venit super me indignatio, cum despicior? alius præripit locum, quem merebar ego? siccine ambulare debui in vacuum præparans, & disponens me ad altiora? modò mihi obtenditur humilitas, patientia suadetur, & pax cordis, sed frustrâ: grave nimis est post talem confusionem arripere, cui non assuevi; nonnè satiùs fuisset, nil mihi unquam dixisse de officio, quàm ut modò confusus retrocedere cogar? multa obganniunt de periculis regentium, de felicitate sine officio viventium, de ratione rigorosa Præsidentium

dentium sed frustra, non tam facile se dabant, quod longo temporis tractu invaluit. Sat diu abjectus vixi inter Confratres, non est cur me reprobent; æquè talia, imò plura & præclariora dona mihi sunt & dotes ad administrandum officium, quod isti modò confertur; sed ô Domine, quid si adhuc spes foret acquirendi, quod modò tanto cum cordis mei dolore perdididi? tegerem occultum cordis vulnus, perdurarem in humilitatis actibus, nec descenderem de cruce consolante me spe ulteriori. Secus, proderit alium inquirere locum, ut si fortè ignoto plus exhibeatur honoris, maximè cùm scriptum sit, *non esse prophetam sine honore, nisi in patria sua*, præsertim cùm & omnibus de me constet me repulsam passum, nec ignorant de meis actibus perperam admittis, ita, ut frustra sperem me assecuturum, quod intendo.

Respon-

Respondet & arguit Christus,

Eò quòd perversâ gradiatur viâ &c.

COMMiseratione dignus es, & lacry-
mis, quia cùm lacrymandus sis, non
lacrymaris, dolendus cùm sis, non doles;
agis ut solent infantes, qui latitare se cre-
dunt; dum faciem abscondunt: ô miser!
quid agis? quæ confusio tibi foret, si hos
tuos conceptus clarâ luce intuerentur
Confratres tui? sed scias oportet, quòd
satis apertè cognoscunt ex externis,
quæ in mente volvis; quoniam actus tui
denuntiant de te, ex quibus ipsi clarè ad-
vertunt, quòd ambitio subvertit cor
tuum, ut cœlum non videas, & cœlestia,
qui ex Deo est, Dei adimplere studet vo-
luntatem non suam, cum tanta cordis in-
quietudine nemo sibi sumit honorem in-
ter electos; nisi qui vocatur ut Aaron.
Durum tibi videtur, quòd cum te credas
præfixum & deputatum fuisse ad officia,
modò negligaris, deciperis miser, an fortè

H

quia

fortè quia advertisti, Superiorem tibi benevolum, affabilem? an fortè, quia impulit ad studium asceticum, & studium sublimius, Casus, & Theologica? ab eo te putas dispositum, & destinatum. O remota sunt hæc, nec dispositio dici potest, nisi in mente fatua & venenato afflatu officii infecta, quæ prius sibi in phantasia, phantasticas formavit officiorum ideas & chymeras, quàm vel ii, quorum interest conferre, de iis cogitârunt.

Sed objicis, omnes actus meos & studia eò direxi, in id unum collimans, ut voti compos fierem: culpâ tuâ id egisti, ita ut meritò redundet in caput tuum; quoniam infectum erat palatum tuum, nec sapiebat tibi sermo, nisi qui titillaret hunc affectum, sed malè, ideo meritò hæc pateris: sed resipisce, si sapis, nisi tibi competit, vel de congruo quidem, quoniam miser, & miserabilis es. Siccine cordi tibi est, quòd humillimum omnium servum in professione te sponspondisti, & pro præbendario recipi supplicasti? an ministrari venisti?

ri venisti? & non potius ministrare? regnare vis, sed vide, an ex me, vel potius ex diabolo: memor ergo esto, unde excideris, & prima opera tua fac, quando ab omni lethifera hujus pestis contagione remotus vivebas cum servis Dei in charitate Dei non ficta, & quare apertis oculis in scopulum impingis naufragium passurus, non mercium, non vitæ temporalis, sed æternæ felicitatis? an ita surdus effectus es, ut & cæcus fias? nonne cernis te invidiâ tabescere, quæ dæmonis est tessera? an jactantiam tuam non advertis, quæ superbiam filia est, & Luciferi pedissequa? quid sibi volunt tot mentis turgidæ conceptus? quo machinationes improbæ & excusationes in peccatis, tot verborum ambages, tot jactantiæ Symbola, modò te sobrium, modò humilem, modò obedientem propugnans acerrimè, modò defectus tuos non excusans solùm, sed etiã eis virtutis colorè appingens, hunc laudes in faciem, vellicans à tergo famã & inter hæc tamen tu nulli patere credis mentis

conceptus? falleris nimum, non ita cæci sunt, ut cæcitatem tuam, & miseriam non dignoscant; dudum patefactæ sunt machinationes cordis tui, sed non est, qui audeat tibi ponere ob oculos, quia noverunt superbiam cordis tui, & amarulentiam; vindictam sciunt te spirare protinus, & linguam exacuerere: Ecce filia Judæ, fratres salutis tuæ amantes sustinent iniquitatem cordis tui, & tacent condolentes tibi, & parentes infirmitati tuæ; tu ergo miserans miserere tui, & revertere, eme tibi aurum ignitum charitatis, quid enim? an mens tibi deest, tabescere in iniquitatibus tuis? recognosce, quàm cæcus sis, imò optandum esset, ut cæcus fieres, ut tam grande peccatum non haberes. Vide, quò pervenisti, vanam gloriam non apprehendis quidem amplius, omnia credēs licere tibi, ut acquiras, quod affectas: ast non ita; Deus est in cælo, qui audiet, & exaudiet eorum, quibus tu dominari meditaris, & imperare, preces, mittetque eis alium pastore, qui eos pascat, eorumque

que salutē sollicitē quærat, meliùs quàm tu, qui te tam iniquè intrudere conaris.

Observatio.

SAt multa dicta sunt hæctenus, sed nihil me dixisse arbitror, ubi penitiùs expendo vitii hujus incommoda, & faxit Deus, siquidem ei placet, ut à Superioribus iungatur scribere de hac re fusiùs aut etiam volumen integrum, quod facili negotio fieri poterit conficere.

Nunc aliqua notanda videntur, qualiter subintret, & quomodo, & quàm latenter hic deplorandus effectus, absit autem, ut in faciem alicui dicatur, tu fies aliquando talis, vel talis Officialis N. disponas te, utere talentis tuis. Absit, inquam hoc ut fiat unquam.

Frequentius ergo non vigilantibus super custodia sua, se hostis immittit, hoc ferè modo:

Est fortè Superior alicui plusculùm affectus, familiaris, & favorabilis, miscens in sermonibus suis cum tali verba quæ-

dam de temporalibus , aut de iis, quæ salutem aliorum concernunt, vel displicentiam, etiam verbulo unico monstrat contra hunc, vel illum Officialem (absit, ut de absolvendo aliquo verba faciat, quod esset in manus dare gladium minorenni) eò quod non ambulet, ut vellet: Ah! utinam non contingeret; Et quoniam nemo omnium ab omni passione defecatus, erumpit ad extrà ebulliente bile, aut mentis inconstantia, concepto protinùs igne in fratris corde, cogitationes generat talis sermo, ab his transitur in meditationem, insufflat amor proprius, ignemque excitat, ut exardescat paulatim hic frater in concupiscentiam primò hujus officii, sed quoniam assequi priùs nequit, quàm postquã alter fuerit amotus, admittit invidiæ scintillas, cui, dum non fortissimè resistitur, desinit tandem in ea, quæ in anterioribus sat fuscè insinuavi. Ita festuca stipatur mora temporis rigando, quousq; ad trabem perducatur, sic, inquam, dum primæ tentationi cedit, roboratur hic affectus;

fectus;

fectus; hic demum flagrat desiderio, & amore rei affectatæ, sic adimpletur in eo quòd qualisquisq; est, tales & alios iudicat. Ex suo ergo affectu, dum alios metitur, suspicatur æmulos.

Ah! quot modò tumultus in corde? devenitur ad susurrationses, detractio- nes, vindictas, eò solùm collimantes, ut è medio tollant, si non personam, certè ta- men existimationem, & opinionem; quo- niam prævalere se desperat his stantibus, confusionem abhorret & arcet, quantum valet, utpote officere credens suo inten- to, verbulum duriusculum contra se pro- latum, ut despectum reputat: Et sicut Poëta canit: *Stat pro ratione voluntas*, sic in his hominibus hæc lue affatis stat pro ra- tione cupido, & affectus pravus, omni toxico virulentior. Excœcatur sensim si- ne sensum mens illius, obscuratur charita- tis aurum, mutatur color optimus, nec at- tendit talis, imò nec advertit, ubi chari- tas læditur, vel humilitas contemnitur, & virtus negligitur: stat pro ratione

cupido. Humilitatem quidem simulat nonnunquam; sed quoniam simulata, fucata, ficta, & falsa est, facile dignoscitur à prudenti, & licet verum sit, ordinariè quòd morbum cognovisse, sanasse sit, nequaquam tamen huc quadrat, imò exulcerabis magis, ubi mederi volueris, vel spem rescindendo, aut ineptum dicendo: imò dic ei, si audes, quòd ineptus sit ad officium, ut asinus ad lyram, frustra illum sperare, stultitiam esse, præsumptionem vitandam; væ tibi, si id egeris, quia præterquam, quòd corrugabit vultum, & torvis oculis te intuebitur, senties censorem tui acerrimum, argum experieris, qui linceis te oculis aspiciet, imò eò temeritatis procedet, ut actibus tuis defæcatissimis, & optimis invigilans, atque sugillans, maculas in eis notabit, appinget, & affinget, verba tua librabit, imò cribrabit, & si quid furfuris in eis erit, protinus in auras, & aures sparget, optimâ similitudine NB. vel intentionis, vel incontaminatæ mentis, suppressa sub modio. Nec-

Necdum finis, quia corrodet famam
tuam dente leonino, ut zoilus, qui prius
apparebat ut Angelus, & expers omnis
doli; in his omnibus non est, quod mire-
ris, quod in hoc fratre tam citò corruerit
ædificium, quoniam ædificata fuerat
super arenam, quod afflante vento con-
trario necessariò corruit, quia stare non
potuit contra irruentes fluctus; cesset
modò Prælatorum inquisitio, qui fiat,
quod hunc suspiciones fatigent, illum in
furorem penè agant rancores & tumores
mentis, istum ignis iræ devastet, iste sedi-
tiones moliatur, & ad rebellandum uni-
versos instiget, alii ruptis obedientiæ vin-
culis, filii Belial efficiantur. Cesset Supe-
riorum admiratio, quod Conventus tam
subitò mutatus ab illo statu bono, in quo
fuerat prius, quod turbata pace insufflent
folles invidorum ad concitandas discor-
dias animorum. Cesset admiratio, qui
factum, ut in atrium, in theatrum, in do-
mum tam sanctam (qualis esse deberet
Coetus Religiosorum) delata sit scœna.

H s

tam

tam obscœna, tam funesta, quæ mortem insperatò repræsentet; hoc enim est illud fascinum, quo mentes ante licet limpissimæ nebulis caliginosis iræ, impatientiæ, odii & invidiæ, involvuntur; hoc spiritu, qui semel inficitur, exhalet, necessè est, fœtorem deterrimum, & cui priùs mel, & lac sub lingua subitò mutatus in virum alterum; non jam fundet mel hyblæum, sed fellabia distillabunt, myrrha defluet, lac deficiet: hoc unum decennali studio ascetico me didicisse ex parte arbitror, sed arbitror, & arbitror solùm, quia comprehendere nescio an possit, & inveniri fundus vitii hujus, quod videtur esse abyssus; mihi pro lemmate, & Emblemate erit quod, qui hic laborat:

1. *Continuò patebit invidia facibus plenus cogitationibus tumidis, & suspiciosus.*

2. *Proficiet nunquam.*

3. *Semper evadet se deterior.*

Quia hypocritam aget indubitanter. Falsus est hoc Abbas ille, qui priùs
semper

semper defixis in terram oculis, & demisso collo incedens cunctis modestiæ exemplar fuit, factus Abbas erectâ cervice in magnis, & mirabilibus super se ambulare cœpit, totusque factus alius ab illo, qui fuerat prius: Displicuit res ista confratribus, quorum unus audacior, illum humilitatis, modestiæque prioris commouit; causam inquirens mutationis tam subitæ; ad quod Abbas memorabilicum sarcasmo reposuit.

Ne mireris, quòdenim in terram figens oculos antea quæsivi, jam reperi, manum simul protendens ad claves in latere suo pendulos; dum hæc diceret. Nec ratione, & modo dispari alter ille, qui & ipse sic intravit, sic invenit, quod quæsivit, cui non rarum antea erat sedere ad terram in Refectorio exigente sic, vel culpâ, vel loci Religionisque consuetudine, ubi & cibos expanso desuper rete è fenestellis illis constrictis velut per clathros levare cogebatur; gessit se in hoc actu, ut se solent humiles modestè & patienter

& hilariter, omnium in oculis talis, qualem se exhibebat foris; verum ubi quod mente versabat, fuit affectus Prælatu-ram scilicet, durius agere cœpit, & ex sublimi Prælationis cathedra corripere, confundere, increpare, & increpando suorum, magis fuorem & aversionem aucupans, quam amorem, & auctoritatem, ut evenire solet, sibi conciliabat.

Asperius nihil est humili cùm surgit in altū.

Verum suorum nonnemo impatientior, dicam, an audacior nescio, prioris eum humilitatis, & demissionis commonens, nominatim forsan actum tam patienter exercitū obtrusit; tulit monentis monitionem, ac simul reposuit cum memorabili sarcasmo; captas jam retibus aves, nec retibus opus ampliùs: Hæc per parenthesis. Semper & semper ei, qui talis est, ut officium aspiret, occurrentibus, quæ Ecclipsin superducant intentioni, semper facesset negotium Superiori, semper erunt, quæ bilem ei proritabunt & ventrem facient amarescere, hunc

hunc quisquis tangis verbulo, vel parum
duriori, fides tangis quæ sonum reddunt
ingratum nimis; Momus erit tam ocula-
tus, & argus tam argutus, qui minutissi-
mas quasque festucas intuebitur in oculis
aliorum, in seipso semper monophthalmus,
luscus & cæcus. Nulla in hisce fidelitas,
vel sinceritas, & sanè quisquis amicum
quærit & fidelem socium, tali obsecro non
jungatur, non fidat, proditorem nam que-
sentiet & hostem tantò magis nocivum,
quantò plus subdolum, si vel in minimo illi
contrarius fuerit, aut etiam minùs applau-
soriè ipsi locutus fuerit, imò suspicabitur
facillimè de innocuo, quod nec cogitârat,
sicque efficietur ei hostis irreconciliabilis,
& tunc planget, quia secreta sua revelârit
tali, credetque mihi in universis, quibus
præmonui. Et quis medebitur malis istis
aut cettè præservativis præoccupabit? Su-
periorum prudentia suarumq; ovium ac-
curata cognitio, quos sicut nequaquam
instruo, magis ipse instruendus, sic obse-
cro, ut invigilent, si quieta volunt sua Af-

ceteria, ne irreat, vel si irrepserit, protinùs expellatur. Sed qualiter obviandum hospiti tam furenti, qualiter expellendus, ubi se semel intrusit; ah! ego aprior, hic siquidem certum est, quod vix unquam monitis, vel adhortationibus reducantur; idem namque hoc est, ac si ulcus aliquod pestiferum & lathale, asperisionibus aquæ medicatæ, aut fomentis mollibus linteorum, aut linteolis odoratis unguentis, gossipiis velim sanare; ah! sicut nihil isthæc aut parùm juvant, sic in hoc morbo est; sed quid tandem adhibendum, qualiter medendum? Respondeo, quod ignis applicandus, ferrum adhibendum est, ut gangrena serpens rescindatur, spes, inquam, omnimodò propellenda, & sit licet quod tristabitur, tristitia hæc ad horam solùm erit, vertetur autem in gaudium suo tempore, satius est unum talem tritari & affligi, quàm turbari cæteros. Nec vos retardet R.R. Superiores à dura correptione, & dolorosa resecatione, vel agni tractabilitas, aut obedientis prom-

promptitudo, in vanum speratur, aut creditur constantia, aut in virtute soliditas; quamdiu sunt pręgnantes, quamdiu mentem ferunt, intus virulento potu, & infectâ labe contagiosam. Virum dolosum abominabitur Dominus. Est hoc innarum infernali huic cupiditati, ut licet introducat cohortem tartaream, vitiorum sentinam, omniumque sit feracissima, ita tamen palliare novit, ut decipiat, vel sagacissimum in via spirituali: veruntamen rarò diu, quia cum intus ferveant, quasi mustum, difficulter vim retinent, quin potiùs foras erumpunt, hinc velut ex ungue leonem dignosces.

Ad arguendum cęteros sunt libertini, plerumque impatientes, & quod pejus est, sub virtutis specie, ut zeli & charitatis proximi defendunt suas passiones, furores propemodum vendentes pro actione zelosa ad exemplum Christi Domini ejicientis de templo vendentes & ementes, graves Religiosi haberi volunt, cum nihil
minùs

minus in se habeant, & cum perfectio ma-
 gis in humili sufferentia consistat, quam in
 acri concertatione, cunctis ludibrio sunt,
 & in omnium oculis, velut tophus in pul-
 verem fatiscunt, tacent fortè tamen cæteri
 ob infirmi audaciam & imperfectionem
 nimiam. Ad interrogandum tardi sunt,
 ad dissolvendum universa dubia velocissi-
 mi, confingentes in resolvendo persæpè
 ex proprio cerebro, quod nusquam lege-
 runt, adeò, ut verè compleatur in iis il-
 lud: *Ubi dubitant peritissimi, absolute res-
 pondent indocti, adde & superbi.* Mirantur
 nonnunquam optimi Superiores Religio-
 sum ante protervum, refractarium & re-
 bellum tam citò ad se reverti, & à quo
 prius impugnabatur Superior, nunc pro-
 pugnetur, qui coluber erat, & cera-
 stes in via mordens, & observans omnes
 pedum gressus, modò zelo fervens de-
 fendit in omnibus suum Superiorem? mi-
 rantur inquam, hoc minimè advertentes,
 non esse hanc mutationem dexteræ Excel-
 si, sed immutantis hujus Circe spem offi-
 cii,

cii, dico & affectum. Scire cupis, mi Lector, hoc, quo dicam, fundamento? insufflet Auster, turbo veniat & tempestas, quæ spem enervet. Succidite ô R.R. Patres arborem florentem, dicite ei seriò & nervosè, ita ut credere cogatur, tu minime evehèris, ineptus es &c. talis erit, qualis fuit ante, ubi non spirabant zephyri, si non pejor. Probatum est, Multa dixi, sed plura semper occurrunt.

Quia video, quod nulla sit his hominibus votorum ratio, stabilitatem voverunt, & ecce nauseant super loco, quem professi sunt, vel inhabitant, quoniam desperare incipiunt, se his rebus stantibus minime promovendos, inaudierunt fortassis alibi personas habiles ad officia deesse, vel promoveri juniores etiam, & se minus aptos, illuc protinus tendunt animò; omnique conatu, succedit continua Generalis, Provincialium & Visitatorum inquietatio, quatenus obedientiam migrandi extorqueant, verùm ne adultera videatur intentio, & animus depravatus, præten-

dunt

dunt aëris incommoda, capitis gravedinem, affectum Hypochondriacum, Melancholiam, stomachi cruditatem, catharos molestantes, vel certè perfectioris viæ & vitæ stimulo sese agi obtendent, obedientiam voverunt, sed prò dolor, votum enervavit officii affectus, quia quidquid jubebis, verebitur famæ & honoris decrementum ac fortunæ remoram & officii consequendi impedimentum.

Humilitatem promisit, sed ecce quàm abhorret modò omnem humiliatione; injuriã reputat, si non audit Religiosus, gravis, maturus, & exemplaris, ô hypocritã.

Paupertatem vovit, sed en! hominem capite attonsum, veste cucullatã stultum pro Christo sese profitentem, appetere vestes cultas, caleamenta elaborata, ac denique nitida omnia, & cur cur hoc? causa in promptu est, quia ut appareat talis, qualis audire desiderat, videlicet, gravis, formosus, subtilis, generosus, quid? dic eum politicum, si non acceptior ei eris, quàm si sanctum appellasses, ulterius se exerit hæc
pau-

paupertas, cernite mihi hominem mendicum & pauperem, & qui ut esuriem arceat, statum Religiosum ingreditur, nullibi in mundo locum reperturus, ubi sibi provideretur tam largè, tamque latè, hic incipit murmurare & conqueri, quia ferculorum non expletur numerus, condimentum non abundanter, vinum non est spirituosum; imò non est purum, sed mixtum viliori, raucedinem fortem sentit in gutture, angustiam in pectore, gravedinem in capite, ecce damnum! ecce periculum universi quod subsistit, accersatur Medicus, præscribantur pillulæ, ordinentur catapotia, protinus vocetur Chirurgus, secentur venæ, edamus & bibamus, quia membra sumus Ordinis, Religionis, & loci, propter nos ædificata omnia, fundata universa, quæ cernimus, & hæc tam imperiosè, tam impetuosè, tam irreligiosè, ut affligat universos. An vos O miseri homunciones, miseri quia immemores dierum malorum, dierum paupertatis vestræ & miseræ, Monasterium fundâstis,

do-

dotastis, & patrimonio vestro ditastis; intolerabile profectò; verissimum illud Juris: asperius nihil est humili cùm surgit in altum superbiæ & arrogantiæ fastum, scitur bene, non inficior, deberi vobis de congruo necessaria, sed quod tam immemores omnis pudoris & Religionis, statûs & conditionis, unde excidistis, audeatis petere hæc & illa pretiosa, curiosa, nova ciborum genera in abundantia, ac denique optima quæque, tanquàm qui optimè de Deo, de loco & Religione quam incolitis meriti, tam audacter, tam impudenter, tam imperatoriè, hoc est, quod justè lancinat Prælatum, Superiorem, imò Fratres universos, diceretis saltem, ut edocti estis in Novitiatu, peto hoc illudve propter Deum humiliter & resignatè, fortè non judicarentini illi, qui estis modò; nec adeò affligeretis vestros Officiales, hæc & alia licet in multis aliis videre sit, plerumque tamen in illis clarius cernitur, quos hæc pestilens officii febris corripuit.

Devotum vidisti forsan in Novitiatu &
primis

primis annis Religiosum, ecce! quàm modò nullum demonstrat, ecce quàm observat gressus singulorum, discutit actus, & sermones aliorum ponderat, librat & cribrat; sensibus incustoditus, vagus & omnis devotionis expers, & unde hoc? correptus est febris hâc lethali; Senioribus sic laborantibus, sic affectis & affectantibus, non adeò succenseo, sed juniores eheu hâc luetam citò, tam maturè, vel ut rectiùs tam immaturè afflatos lamentandum est; corda, quæ tam multiplicem ad semen Dei in iisdem seminatam protulerunt fructum, tam subitò induruisse deplendum est. Unum adhuc malum est & tam grande, ut obstupescendum sit tam parùm animadverti, canescere nimirùm inter isthæc incommoda & periculosa itinera, nec tamen attendere, vel in cognitionem venire; miror, inquam, Seniores frequenter tam incurios, tam exoculatos & rudes, qui audeant per modum vexæ & sarcasmi pulsare juniores asserendo, tu fies œconomus, coquinarius, &c. Credo
ego

ego Luciferum cum universa dæmonum caterva, tam ingentem in anima Religiosi stragem unâ vice non edere posse, quàm edit unus talis sermo, & detrimentum pecoris, quid est, nisi ignominia pastoris, ut scitè inquit Gregorius.

Hinc Superiores obsecro, ut si Religiosos quietos manere velint, in hocce sermones talium tam malitiosorum, vel certè rudium hominum sæviant & abscindant, ego sanè semper existimavi, in suo sensu periculosiores, quàm libidinosos discursus, quos uti non tolerant, ita miror, quâ fiat, ut non magis solito sulmen in istos torqueant, & in eorum pestifera colloquia, cum ruinam manifestam prælagiat Status Religiosi.

*Reformatio perproposita
Desiderantis Officium.*

Discussi O Domine latebras cordis mei, quoniam illuminâsti cor meum, quod nox obscurabat, sed quomodò proferre audebo mirabilia, quæ reperi? proferam tamen,

ramen, quia palam tibi sunt omnia, nec quidquam absconditum est ab oculis tuis, video Domine serpentes, & monstra mille imperfectionum, superbix, jactantix, invidix, & depravatam insuper intentionem in omnibus, & quod charitatem credideram, modò dolum deprehendo fuisse, & in omnibus me perperam egisse, eò solùm semper collimans, ut aliorum famam minuerem, quatenus mihi tantò facilior via sterneretur ad N. Officium. Sed dixi nunc cœpi, amodò expendam.

1. Periculosum eorum statum, qui præsunt, præsertim cùm vocati non sint, sed sequentes affectum suum pravum, sese intruserunt.

2. Miram eorum cœcitatem miserabilem conditionem fluctus, & tentationes, & affligentia desideria eorum, qui tali affectu laborant; si œconomicum officium est O anima! vide horum pericula, quæ nisi tales cautissimè attendant, cum perversis mundanis pervertuntur, eorum imbibentes mores, vitam & omnia mala.

Et

Et anne corpus, & fœdam quandã commoditatem diligis quàm salutem tuam & æternam fœlicitatem? an forsan esca, vel potus est tibi regnum cœlorum,

3. Terrebit me utique competentium invidia & stratagemata iniqua, ut me decipiant, patebis enim ita, crede mihi Frater, multorum invidiæ.

4. Quàm securum sit Deo sibi que vixisse expendam, maximè cum forsan brevi moriar, & ubi securius in Cella, quàm positus in officio? siste gradum anima, & ne sis quasi una de stultis mulieribus, quæ bonum dicunt malum, malumq; bonum; Væ nobis! væ nobis, ubi agnitam veritatem oppugnabimus!

5. Firmatum mihi erit, nihil agere unquam, vel omittere, quod non agerem, aut omitterem, si spes officii non foret; humilitati proinde cordialiter insistam, nec quæram unquam gloriã meam, existimationem, aut honorem; Deo rem committens, ejus interea voluntatẽ explorando, approbando, amplectendo & exequendo.

Nota

Nota, nonnullos gravissimè decipi in hoc casu, dum vel prævident se ad officia quædam speciosa aptandos, aut eadem affectant, nescio, quàm subtili ratione tegant vanam gloriam suam, credentes se cum merito posse dona, excellentias & similia (qualia sibi utinam non plus sæpe quam reverà habent, imaginarentur.) coram aliis propalare, nec quicquam studium humilitatis curant credentes opus esse ut ad ea, quæ in mente obfirmârunt, officia sese disponant. In his videre est, quod licet habeant aliquam soliditatem in virtutibus, nec desit illis voluntas ad perfectionem, tamen moveantur ad passiones, vel ad minimam etiam confusionem, objectionem, correptionem, aut despectum, quia credunt per talia se impediri à spe, vel affectu, quem gerunt ad officia. Est obex & grande impedimentum, quamdiu in hac versantur stultitia: Estò autem, quod assumendus sis, mi Frater, ad officium, ubi authoritas aliqua requiritur, apud eos, quibuscum conversaris. Esto, I
inquam,

inquam, hoc, nunquid per humilem conversationem, & patientiam amittes eam? Minimè. Est hoc etiam multis aliis consuetum, quod propalent quidquid nōrunt, vel putant sibi esse honori & gloriæ, eò quod sic scalam ad officia se fabricare credunt. E contra per dejectionem minui authoritatem & reputationem, quæ illis fortè ex officio deberetur, sed ut annotavit bene nonnemo alius.

Rarò hoc non nisi perfectis valde, etiam si Officiales sint, competit ut se, suaq; dona, &c. quæ læstimationem sui conciliare in aliorum cordibus possent, proferre possint meritorie vel licite.

1. Ob scandalum aliorum, quia nisi fiat magna cum cautela, id adverruunt, & exinde scandalizabuntur.

2. Quod ordinariè concurret vana & superba sui complacentia, vel honoris appetentia, fecerunt quidem hoc multi Sancti, ut S. Paulus, item & alii Sancti, sed nota est & fuit illorum sanctitas, quod hoc ex Divino non autem amoris, & appeten-

petentiæ honoris proprii motivo processerit, nec erat periculum (utpotè) perfecti ullius fastûs vel appetitûs laudis propriæ. Et quod non sine instinctu S. Spiritûs, cui & attribuebant, id fecerint.

6. In cella proindè vivam, velut nunquam futurum sit; ut assumar ad officium, uti & fortassis continget nunquam.

7. Omnem discursum de hac materia fugiam, imò & loca & personas, si fieri potest, declinabo, vel certè divertam, aut compescam eos, qui hac de re loquuntur,

8. Omnem deniq; occasionem fugiam, ubi aut spes concipitur, vel concepta augetur, sive per aliorum sermones, sive per conceptam, aut concipiendam de me estimationem in cordibus aliorum, idque eo fine, ut quietem cordis conservem, & ab unione Divina non avellar.

9. Intentionem mutabo, & quicquid priùs agebam boni, ut fuère humilitatis affectus, reverentiæ ergà Superiorem, fidelitatis in propugnâdo ejus honore & estimatione ab iis non desistã, sed quod tunc

spe officii faciebam, modò prosequar ob
 amorem Dei, Cœlestisque Gloriae, & ex
 amore voluntatis Divinae sic volentis, sic
 jubentis, sic severè præcipientis, sub inter-
 minatione districti judicii Dei.

G E M I T U S XII.

*Grave sibi judicat, quod amorem filialem er-
 ga Superiorem perdidit.*

Recogito O Deus salutis meae aman-
 tissime, quàm aliquando filialiter,
 quàm amorosè amaverim meos Su-
 periores, Patres spirituales, sed modò ig-
 noro, quî factum, ut dum ii lac propi-
 nant, abhorream; nauseat anima mea su-
 per eorum adhortationibus, & in absyn-
 thium vertitur quidquid propinant pro
 animæ salute, emoritur sensim affectus
 filialis, & tamen interim obedire necesse
 est, sed ah! quàm dura obedientia, cum
 tantoperè dissideat obedientis animus à
 mente præcipientis! scio equidem, & ti-
 meo, dum recogito quantoperè ad obe-
 diendum invites, imò compellas, ita ut re-
 sistere,